

27. Apr. 1844

FAKTA

Dato:

27. Apr. 1844

Sidetæl:

Dagbog A, side 154-155

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 158; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 166

TRANSSKRIFTION

27 April 1844.

Lad mig atter vende tilbage – lad mig i Tanken tit vende tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen, der tidligt gjorde et dybt Indtryk paa mig.¹ Hun er her i Byen; hendes Fader har solgt den gamle Gaard,² Rudernes Herresæde, og er nylig flyttet hertil. Jeg har ikke seet hende, hun er syg – •155• den stille, taalmodige Pige har lidt Smerter, der har afpresset hende Skrig, o Gud! hvorfor maa hun, der var en Velsignelse for den Lidende, selv lide saa haardt! skal ogsaa hun forlade dette Liv, o lad hende da ikke lide, hun er saa god; hun er en af dem, hvis elskelige Sind gjør hende til en Velsignelse for dem, der staa hende nær – gode Gud! tag hende ikke bort fra denne Verden endnu! men er det saa Din Villie, da skjænk hende Din milde Fred og befri hende fra tunge Lidelser, at hun kan i Fred gaa over til et bedre Liv. Hun var vist længe fortrolig med Tanken om Døden, saaledes saae det ud, efter hendes Væsen at dømmes. – Hvorfra kommer denne Frygt for at hun skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjerning her at udrette, den: at kæmpe [overstreget: sig] [os] til Fred og Seier, og denne Gjerning fuldføre nogle i deres Ungdom – Andre behøve et heelt Menneskeliv dertil; men er Gjerningen fuldbragt, da præger det sig i det Ydre, og man vil maaskee kunne see paa et Menneske, naar Døden nærmer sig. Indtræffer dette i Ungdommen, inden Livets Sorger har naaet Hjertet, da forekommer det mig som en sjælden Lykke. – Louise Neergaard! Ydmyg og beskeden hævede min Følelse sig til Dig, den er reen og ubesmattet, jeg kan ikke fordømme den. Men mange Gange er det Ønske steget hos mig: hvad mon Louise tænker om mig, mon hun har bemærket, at jeg har hende kjær? det Ønske lever endnu – er det syndigt, da vil jeg ogsaa qvæle det, og ene glæde mig ved, at jeg har kjendt en saa elskelig Pige. –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Louise Neergaards far, assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858), havde i februar 1844 afhændet Vedbygaard.

af en høiere Slags, som varer til Graaven. — Når en
mit Sind mere roligt, mit Klæb fastere end det længe
var, men Troden tør jeg ikke tro, om altid samme dybe
Længsel skal gaaes; det er som om ~~højede~~ efter Pro-
get Lyndigt, strakte graadig Klæuden ind often forbi-
den Trængt, naar jeg dog kun længselsfuld indstrækker
Armen efter den Salighed, Guds skjænkede Bøtters
sævel som Fjorten: en trofast Kvinde's Kjærlighed, den
Fædse, som den alkjærlige Gud har givet Menneket fra
Liggelighed og et sørgeligt Tids: det stienende, indstrøm-
pet Liv. O Gud og Fader! Du som skien i Aljerte dybet!
~~Aljerte dybet~~ ~~Aljerte dybet~~ see min Tanke er besmittet og jeg er det
angst for mig selv; støjke den guds Villie har mig, at
jeg ikke skal klæes ved min Maders Tillid til mig. —
Og Du, unge Pige! spst ikke den stakkels Maler, der sees
til Dig som til et Væsen, der ^{er} for faldede Skæben kjæres.
Klan kjender Dig ikke, men kan see Din Ynde og fales
Magten: Dit rene Blik — kan see op til Dig, og — skjuler
sig. —

27 April 1844

Lad mig atter vende tilbage — lad mig: Tanken til vore
tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen: det tidligt
gjorde et dybt Indtryk paa mig. Klan er her: Byen, hendes
Fader har solgt den gamle Gaard, Nidernes Klæresode, og
er miglig fløttet herud. Jeg har ikke set hende, men er sig —

153

Du skille, taalmodige Pape, have lidt Lament, der have afmaact
 hende Skrig, o Gud! herfor maas tøm, der var en Velsigelse
 for den dødende, selv lide som haardt! skal ogsaa tøm fælede
 dette Liv, o lad hende dog ikke lide, Min er saa god; Min er
 en af dem, hvis elskelige Lind gjør hende til en Velsigelse for
 Dem, der står hende nær — gude Gud! tag hende ikke bort
 fra Norden endnu! men er det saa sin Villie, der skjenk
 hende Din midde Fæd og befri hende fra Hønge Lidselse, at
 tøm have s Fæd gaa over til et bedre Liv. Min var vist lang,
 fortrolig med Tærken om Dæder, særlig saa det ind, efter ken-
 nes Næsen at dømme. — Hvorfor kommer denne Trøst for at
 tøm skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjening
 her at indrette, der: at Hønge sig til Fæd og Lese, og denne
 Gjening fuldføre nogle: Deres Kongdom — Andre behøve at
 hældt Minneske hvi dødt; men er Gjeningen forløst, der
 prøver det sig: det Måe, og man vil maaske kunne see
 paa et Minneske, naar Dæder seer sig. Indtræffer
 dette: Kongdom men, inden Løst Løge har naaet Mjætt,
 der forkommer det mig, som en sjælden Lykke. — Der: en
 Nærgaard! Mjætt og hvides hende min Fælede sig til Dig,
 som er nær og indsmittet, og have ikke fundet mig der.
 Men mange Gange er det ganske stegt hos mig: hvad om
 Løise tænke om mig, men tøm have bemærket, at jeg
 har hende kjend? det ganske leve endnu — er det signdigt,
 da vil jeg ogsaa gælde det, og ene glæde mig ved, at jeg har
 kjendt en saa elskelig Pape. —